

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyšchinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž

Sexagesima.

2. Kor. 11, 21—30.

Wo šebi šamym, wo šwojich škuttach nětotryžkuliz rady powjeda, a š tym šameho šo do jašneho šrětka štaječ, šebje šameho škwalicz a pošběhnyč pyta. Šdnyž njeby mudrosčz kašaka mjelčezcz, by šo to hišcze hufczišcho štalo. Šak hušto šo to šłowczko „ja“ w rošrěczowanjach, lištach, pišmach poššuje. Ša dobroty, kotrež šu doštali, ludžo bóršy šapomnja; na dobroty pak, kotrež šu činili, nihdy nješapomnju. Šotšiz najmjenje došonjeja, hušto najwjažy pšhipošnacza šebi žadaju. Šaj, woni maja šami na šebi tajke wulke špodobanje, šo wot Boha š žyła niczo njerěcza, wot druhich pak jenož šte wěžy, wo šebi šamych pak jenož lute dobre, krašne a škwalogne wěžy powjedaju. Šak žyła hinaš je šwjaty šapošctel šawoł šmušleny. Wón tež wo šebi šamym řeči, a wot šwojich škuttow, čžerpjenjom a našonjenjom powjeda, ale šak wón na to wščitko špomina! Šawušimny wot njeho, šak šamšna škwalba niczo wužitna njeje, šak je pak we wěštych padach tola nušna a šak ma šo potom štacž!

Ššebje šameho škwalicz, to šo nam š žyła uješłušča. Šo dobre, kotrež šmy činili, je Boži škutt. Wón je nam š temu wješelofcz, lošcht, móž, škladnošcž a žohnowanje dał. Duž temu šnjesej šamemu čžezcz a škwalbu šłušča. Šičetoz „šhto mašch ty, šhtoz ty nješbu doštal? jeli šo ty jo tež šy doštal, šhtoha ty šo škwališch, jako by ty jo njeđoštal“. Šhtó je nam š ščezčpliwemu nješenju čžerpje-

njom šwólniwošcž, podacze, šhroblošcž šwožczil? Šón šnjesh! Še wopokašma, kotrež šy pšches wichelku pomož a wšhelke trošchtowanje doštal, wot koho šy pšchifchle? Šot teho šnjeha! Šihdy njeje šo wietšche došonjato, nihdy nješbu čžezšche čžerpili, nihdy nješbu šbožnišche a špodziwnišche šhonili, hacž w šapošctolškim čžaku; nihdy pak tež njeje šo mjenje wo tym ššawnje powjedato. Šošebje płaczi to wot šwjateho šapošctola šawoła; lěta dołho wot šhonjenjom hnadny mjelčezšche, a jako bu ššoncžnje pouiženy, praji: škwalenje mi žaneho wužitka nješchimeše.

Škwalenje tež niczo nješomha, ani pšched Bohom, ani pšched čžłowjekami, ani pšched nami šamymi. Šičhed Bohom, tym wěcznym šudnikom, je wšchitko škwalenje čžłowšta škwabza, něichito njeđošonjane, nječžiste a wobštacž nješmože? Šu płaczi, šhtoz šawit w 5. pšalmje praji: škwalerjo nje-wobšteja pšched twojimaj woczomaj, a šwi. šapošctol šawoł w lišcze na ššomškich: tudy njeje žane rošdželenje; wšchitzy šu hřešchizy a nimaju teje škwalby, kotruz na šošy mēcz dyrbjeli. Ššo škwalicz tež niczo nješomha pšched čžłowjekami: čži šo hnydom na naš hřešcha a naš wušmēšcheja. Ššamšna škwalba tež pošhōšchenje šbēhnje. Ššo škwalicz tež niczo nješomha pšched nami šamymi: jeno hdyž my wotešjeramy a wumrjemy, móže šhryštuš w naš rošcž a žiwy byčž. Šhtoz šo škwali, šon nješmože šo š Bohu modlicz, a šhtoz šo š Bohu nješmodli, šon nješmože niczo doštocž. Šnašcha hōdnošcž wotwišy jeničžy wot šožeho roššudženja. Ššchitka šamšna škwalba wuškadza š teho, jo čžłowjek šwēt a šameho šo prawje nješpošnawa. Še

Jesuf hdy kameho so khwalit? Za swoju czescz niepytam, tak won rjetny, a jako: jeli so ja so kam czesczu, dha moja czescz niczo njeje. —

Tola pak moze so stacz, so je nusne, so kam wo febi reczisch a so khwalisch. Swjaty Pawol nas na to pokazje, so budzemy k temu nusowani Khrystuša dla a prawdy dla. Wopaczni japoschtoljo bechu Korinthischich sawjescz pntali a na swj. Pawola tufali, jako njeby won zadny prawy japoschtol byl a so je jeho wuczba wopaczna; woni chzuchu swoje farisejske waschnje wobkhowacz a s tym Khrystušowu sašlužbu pschitroschichu. Temu dyrbjesche swj. japoschtol napšhecziwo stupicz a Korinthiskim rozbudzicz dacz, schto je wjazn sa ewangelion czinił, hacz tamni wopaczni japoschtoljo abo won. Duž dha khwalcze waschich semrjetnych pschi jich rowach, pomjedajcze wo skutkach misjonarow wontach a snutščach, wotpolozcze wuśnacze wo waschim kšesczijanstwje, hdyž so pschima, wusběhncze krasnoscz wascheje zyrkwje, hdyž so ludžo k wustupjenju s njeje wabja, jenož so so Khrystuš s tym pschekrasnjuje. — A nusne je, so so kami khwalimy, hdyž nascha czescz, nasche powolanje, nasche skutkowanje febi to žada. Tamni wopaczni japoschtoljo w Korinthu chzuchu swjatemu Pawolej czescz wsacz; tehodla bešche nusne, so so wobarasche; hewaf bychu prajili: won mjelczi a tehodla je to wěrnosc, schtož my prajimy; njewětcze jemu wjazn. — A nusne je tež, so so kami khwalimy, hdyž sbože druhich febi to žada. Tow reka: pak — pak. Hdyž swj. Pawol dobywasche, dha prawda dobywasche; hdyž pschecziwnizn dobywachu, dha wotpad dobywasche. Tu so jednasche wo sžerženje praweje wuczby, wo wobaranje wěriaznych psched sawjedženjom, wo pošylnjenje duchow we wěrije a wo to, so by so niesprawnoscz pschecziwnikom wotkryła, so njebychu žaneje wjetšcheje schodny naczinili.

Kak pak ma so tajke khwalenje febjje kameho stacz? Pohladajmy na swjateho japoschtola Pawola. Won so khwali, ale njerady to czini: „Ja hym so blašnił na khwalenju; k temu šče wy mje nuczili“. Nadscho by won to druhim pschemostajil, najradscho pak temu Knjesej. Won so khwali zyly a polnje po prawdze; ani kłowczko pschemjele njepraji, je žanym kłowom so njepošběhuje; kamo na swojich pschecziwnikach to dobre pschipošnawa. A won to czini se wschej poniznosczu; wschitkemu khwalenju febjje kameho reka hluposcz a chze so jenož swojeje kłaboscze khwalicz, chze so jenož wobaracz, niz pak so pošběhncz. Won by so drje swojeje swěrnoscze, mudroszcz, kamošaprecza, swojich spodžimnych skutkow a wulkich wuspěchow khwalicz mohł; ale won to njeczini a jenož na swoje czěpjenja a tyschnoscze spomina. A pschi tym swoju wěru wobšwědcza, na staw hnady pokazujo dzesche: tón Knjes je ke mni rjetnył: doscz masch na mojej hnadze, pschetož moja mōz je we kłabnych mōzna, tehodla chzu so najradscho swojeje kłaboscze khwalicz so by mōz Khrystušowa we mni pschebnywala, kaž so tež hewaf mozy Khrystušoweje khwali a na druhim mēscze praji: njedaj, Božo, so bych so ja nēcžeho khwalit, khibi jeno w kšizju nascheho Knjesa Jesom Khrysta, psches kotrehož mi tež kwět je kšizowany a ja šwētej. — Czini my to? Mōzemy spěwacz: ja polny poniznosczje hym, tež pokorny s wutrobu? Nawukimy se swjatym Pawolom wuśnacž: dyrbjuli ja so khwalicz, dha chzu so swojeje kłaboscze khwalicz, a s pobožnym kherluscherjom Pawolom Gerhardom:

Ja hubjeny a khudy
Ezym hewaf na šwēczi,
Schtož mi je krasne tudy,
To Jesuf wudželi.
Hamjen.

R. w B.

Wšcho mamy wot Boha.

Psched Bohom so ponižujmy,
Čžesczmy jeho Majestoscž;
Modlo čłowiku njemōz čzujmy,
Eswuju kłaboscž, wotwišnoscz.
Dary wschě, kiž wužiwamy,
My psches Božu šchědroscž mamy;
Wšcho je hnada njebjeska,
Niczo nješmy bjes Boha.

Mudroszcz, šylnoscž, samožitoscž
Nječ fej nichto njechwali;
Schadžej khwalbna plomjenitoscz
Seno Bohu we duschi.

Haj, nječ mudry, šylny khwalo,
Poniznosczje wopor palo
S džakom na to spomina,
So ma wschitko wot Boha.

Poniznoscz so w duschi budži
Tež psches hrěschnu sčženoscž;
Pschetož hrěch naš tama, šudži,
Winow dla naš kłēczi doscz.

Duž psched swjatym Bohom wšdawa
Duch so sašlužby a prawa;
Wulzy won so hašbuje
Tajkej njedostojnosczje.

Pokornoscž tež w stawje hnady
Wschitkim jara nusna je;
Seno spoluczene padny
Dozpija nam swjecjenje.

Dha nječ kwěru pošnawamy,
So tón skutk wot Boha mamy;
Nascha mōz to nihdy nje,
Pschiindžemy-li k Jesuše.

Hnadne mozy šu, o duscha,
Bože dary we tebi;
Duž čžescz jeno Bohu kłuscha
Sa wscho, schtož ty dopjelni.
Pschi wschēm pak šmy hišcže kłabi
A šty lōschť naš stajnje wabi;
Nad naš k padu pschinješł by,
So šmy žadni pomozy.

Duž dha s wyšokoscze dele!
Složmy so po Šbōžniku;
Tón nam s njebjja mozy ščele
A pobožnemu žiwjenju.
Jeli chzemy křonu dostacz,
Mamy khudži, nišny wostacz;
Budžmy tudy ponizni,
Tam naš hnada powyšči!

K. A. Fiedler.

Wuſtlyſchana próſtwa.

Na wjeſchku Waſchington-hory hubjena hętka ſtejeſche. John Barry, khudy wuhler, tu ſe ſwojej žonu bydleſche. Jeho džěko jemu jara maſo njekeſche, čehož dla bė ſebi, jako ſo ſyma bližeſche, jeno maſo t jědži na ſymu natupicž mohł. Zaſo ſo nětko dezembra 1874 wjele ſněha nańdže, ſo tehodla ničto ſe wſy, kiž pſchi horje delka ležeſche, t njemu njemóžeſche, Barry ſe ſwojej mandželſkej bórny nuſu čerpijeſche. Wſcho, ſchtož bė ſebi naſupik, bė pſchetriebane. S wotkal nětko něſchto doſtačž? Džeń wotednja ſněh padaſche a 15. dezembra žaloſny wichor ſakhadžeſche a na puczach ſněh wjele metrow wyſoko naſhopi. Mandželſkaj mėjeſchtaj jeno hiſchče ſtórčicžku khlěba. Ničto na ſwěče ſebi na teju tam horlach na horje ſameju bydlažeju njemyſleſche, tež njemóžeſche ničto t nimaj. Barry paſ bė pobožny muž, kiž ſo Božich ſlubjenjow dzeržeſche. Kaž wſchědnje, taſ poſlakny ſo Barry ſe ſwojej mandželſkej tež wječor 15. dezembra, jako tón ſylny wětr do domu ſtorlaſche, a lubeho Boha wo pomoz proſcheſche.

W Sheffield Willage, 10 mil dale, bydleſche kubler Brown, bohaty muž, kiž bė dla ſwojeje pobožnoſče daloſo a ſchěroſo ſnaty. Wón bė ſo tónſamny džěń, runjež wětr wujeſche, ſe ſwojej mandželſkej t čaſom t mērej podal a bórny we hlubokim ſpanju ležeſche. Na jene dobo wotucži a džěſche: „Schto runje rěčjeſche, ſchto tu je?“ — „Čžomu dha?“ mandželſka wotmolwi. „Tu ničto njeje, khiba mój dwaj; ſchto dha je čži ſwadžilo?“

„Sa klyſchach hlób“, wón ſnapſchecžiw, a tón džěſche: Wóſčel Barryje na horje něſchto t jědži.“ — „Wlupocž“, žona wotmolwi, ſpi jenož dale, tebi je ſo něſchto džalo.“

Brown ſwoju głowu ſažo na ſahłwł položi a dale ſpaſche. Bórny paſ wospjet wotucži a ſwoju žonu wubudži a poča: „Runje ſym tón hlób ſažo klyſchal: Wóſčel Barryje něſchto t jědži!“

Jeho mandželſka pytaſche jeho t nowa ſmērowacž. Ale jako bė wuſnył, klyſcheſche ſažo tón hlób a duž džěſche t ſwojej mandželſkej: „Koho dha ſnajemy, kiž Barry rěka, a by něſchto t jědži trjebał?“ — „Sa“, wona wotmolwi, „nikoho dale ſnała njebych, khiba Johna Barryja, teho wuhlerja na horje.“

„Tón tež to je“, Brown wjeſelny wuwola. „Nětto ſo jeho dopomnju. Sdnyž bėch wóndano wo wſy, džěſche pſchekupž Klark te mni, jako wo tym wuhlerju rěčachmoj: „Sa ſo boju, ſo tutón ſtarz drje wjazny žiwy njebudže; pſchetož 6 njedžel dołho jeho wjazny widžal njeſym, a po ſwoju ſymſku potrebu ſebi poła nje tež hiſchče byl njeje. Paſ je khory abo hižom wumrjel.“

Taſ rěčjeſche Brown a ſtany a ſo woblekajeſche. „Wój, žona“, džěſche t nje, a wubudž naju ſyna a praj jemu, ſo ma konjomaj ſpnyčž a jejn ſgratowacž, ſo by ſo mnu ſobu jěl. Ty paſ ſtaj do ſanjow dwaj korbaſ t jědžu, pſchetož mój čžemoj t nimaj t wuhlerje na horje; wón džě je we wulkej nuſy.“

Mandželſka bė ſmucžena, to čžinicž, ſchtož jej jeiny muž kaſaſche. Duž bėſchtaj dwaj korbaſ bórny na ſanjach; džewjatnacželětny ſyn ſčahny konjej t konjemza a nan a ſyn w čžopkymaj ložuchomaj jědžeſchtaj w tym žaloſnym wjedrje horje na horu. Pucz bė jara ſtraſchny, konjej paſ ryhle do přědka ſtupaſchtaj a ſa 5 hodžin ſaſtachu ſanje pſched Barryjowej hętku. Tón klecžeſche runje ſažo a ſo modleſche, a jako kubler čžiče do jstwy ſtupi, hiſchče te poſlednje ſłowa klyſcheſche, a nětto wjedžiče, ſo bėſche tón hlób, kiž bė wón w ſpanju klyſchal, Boži hlób byl.

Wjeſele wobſboženeho wuhlerja bė wulke. Jeho próſtwny njebėchu podarmo byle.

Wróczenje do kſchecžijanſtwa.

Pſched něſchto čžakom da ſo młody džěłacžer wot ſocialdemokratow ſawjeſčž, ſe žonu a džěčžimi t žyrtwje wuſtupicž

Wóſdžičo tutón hiſchče młody muž ſtraſchnje ſthori. Sa krótki čžak bėſche bliſko t ſmjercži. „Žona“, rjěny khory raſo rano w 4 hodž., „dži po duchowneho.“ Jeho žona ſo naſtróža a ma ſa to, ſo prawje roſnyka njeje, a tehodla wotmolwi „Ty: mēniſch drje, po lěkarja?“ — „Ně“, muž rjěny, „ja čži praju, dži po duchowneho, pſchetož ja dnybu wumrjecž.“ Žona ſo nad tym dodžiwacž njemóžeſche a njewjedžiče, ſchto by čžiniła ani ſchto by prajika. Po khwili džěſche: „Ale kaſ mohła po duchowneho hičž? Ty, ja a naſche džěčži; my ſmy tola wſchitny t žyrtwje wuſtupili. A nam žadny duchowny wjazny njepſchińdže.“ Wobohi khory paſ ſo njeſmērowa, ale wospjetowaſche ſe wſchej mozu ſwoju próſtwnu, a ſkóncžnje ſo mandželſka ſebra a po duchowneho džěſche. „Ach pójče tola t mojemu mužej“, jeho proſcheſche, „kiž wumrjecž njemóže, přjedy hacž waſ wohladał njeje.“ A hdyž ju duchowny na to dopominaſche, ſo je ſo khory ſe ſwojim wuſtupjenjom ſe wſcheho kſchecžijanſkeho towarſtwa wuſamnył, jeho tola wo jeho wopyt proſcheſche. A ſa krótku hodžinku ſtejeſche duchowny pſched khorołožom. Khory wjele njerěčžeſche. „Modlcze ſo ſo mnu“, bėſche jeho jenicžka próſtwa. Kaž budžiče ſo jemu t jeho wutrobny wulka čžęža wotewſala, taſ khory po tutej modlitwje wſchón molóženy ſadychny. S wocžomaj, kotrejž mohłoj ſo ſe ſwojim pohladnjenjom pſches ſmjertnu čžemnoſčž pſchecžiččecž, na duchowneho hladaſche a t bojoſčžu a ſe ſtrachom wſchón pſchewſaty kaž t proſecžikim hłožom wuwola: „Njeſ duchowny, nětto wēm, ſo je tola wěčžnoſčž. Sozialdemokratojo ſu mje wobelhal, ale ſmjercž je mi wěrnocžž prajika.“ Na to ſo na ſwojeho najſtarſcheho hólza t tej próſtwnu wobrocži, ſo by wot dotalnego wopacžneho puczja wotſtupik. Tón hólčez ničž wo tym wjedžicž njechaſche. Duž jemu khory kaž pohroſy, rjěny paſ na to wutrobnje proſcho: „Mój ſyno, daj ſebi wot ſwojeho mrējazeho nana prajicž: wěčžnoſčž je; wobrocž ſo a khodž po puczach ſwojeho Boha!“ Wjeniče džěčži paſ a ſwoju mandželſku napominaſche a proſcheſche wón t žyſeje wutrobny, ſo bychu, ſchtož tež bychu ludžo tehodla rěčeli, hinaſche žiwjenje wjedli, hacž je wón ſam wjedł; pſchetož: wěčžnoſčž wo prawdže je!“ Duchowny je ſažo woteſhoł, ſkóncžto je ſthadžalo; a wokoło połodnja pſchinjeke ſrudžena macž duchownemu powjeſčž, ſo je mandželſki wumrjel, a t dobom tu próſtwnu, ſo by ju t jeiny mi džěčžimi ſažo do žyrtwje pſchijał.

Njerad — a tola rad.

Wěkaſ prajeſche: wona dnybi wumrjecž — ničto to wěricž njechaſche. Tuta kčžejata młoda knježna, taſ młoda a wjeſela, dnyrbjała wotſal? Njebė to haſle pſched něſchto dnjemi bylo, ſo bė t čžerwjennymaj ližomaj ſmēſkotajo prajika: „Womyſlcže ſebi, ja dnybu khora byčž?“ A nětto dnyrbjała ſmjercž hižom ruku ſa nje wupſchestrjenu mēčž, ſa nje, kiž bė ſwojeje macžerje ſbože a troſcht, ſwojich pſchecželnizow wjeſele a khudnych pomoz, ſa nje, kiž wſchudžom dobrotu čžinjeſche, hdyž pſchińdže? Črudoba a žaloſčž pſche wſchitlich džěſche, kiž ju ſnajachu. A tola rěkaſche: „Se to džiw?“ Zeli bė žana duſcha, kiž móžeſche t tym japoſchtołom prajicž: „Naſche mēſchčžaniſke prawo je w njebjeſchach!“ dha wona to móžeſche. Wona bóle njebjeſkam pſchiſkluſcheſche, dnyli ſemi, jejne žyke žiwjenje bė do wyſoka ſložene. A taſ huſto bėſche w pobožnych roſrěčžowanjach ſarěčžala, ſo ſo ji druhy prawje ſaſtyſkuje po tym, ſo by doběžala a Čbóžnika widžika.

Nětk bė jeiny čžak doſchoł, taſ njednyrbjała wjeſela dom hičž hdyž bė wolana? Ale džiwnje! Schto móže čžłowſku wutrobu pſchepytacž? Wona nochžyſche nětto wo Njeſowym wolanju ničž wjedžicž. Khora, kiž bė w ſtrownych dnjach žadajny t njebjeſkam ſhladowala, wócžto nětto t ſemi wobrocžeſche a njemóžeſche ſo wot njeje wottorhnyčž. Wſchitko jejne žadanje džěčhe na wotkhorjenje,

ſ hroſnoſcju czękaſche wona pſched myſlemi na ſmjercz. Częlna khorocż, każ ſo ſdaſche, też ſchidka jejneje duſche ſwjaſane dżerżeſche, a bojoſcż pſched ſmjerczu, kotrejeż pola njeje nihto pytał njebudżeſche, bę ju ſajala.

Bobożna macz, kiż bę ſ wudowu, njemurjekniwje ijeje dla we wutrobje czerpjieſche. Wona ſa ſwajatu pſchibkluſchnoſcż dżerżeſche, khorrej krotu nadżiju na wotkhorjenje wuręcżecż a ju na bliſke woteńdżenje poſaſowacz a njenamala tola žaneje moży t temu. Pobarmo wona ſa tym jenicżkim troſchtom pytaſche, ſo jejne lubowane dżęczo, jeli budże ji wſate, wjekele ſ wery do widżenia pſcheńdże. A jeno w bęhu dlęſſich njeđzelow, w kotrychż ſo dżowżnyy kónz pſchezo bóle pſchibliżowaſche, nawukny wona ſ modlenjom też tule ſtarocż na teho ſnjeſa cziſnycz.

Bęſche jara rjany dżeń męhaza awguſta, jako ſebi khora won žadaſche, dokelż bę ſo polępſchila a žyle wotkhorila, każ cżujieſche. Sej to njebu wobarane. Bołna radoſcże ſo wona wotkach roſhadowaſche. „Kaſ rjane je tola žiwjenje!“ wona ſbrżowna praji. „Njeje werno?“ maczerka wotmolwi, ſwoje horjo pobiwſchi, „a nętko haſle horlach bjeſ bolocże a khorocże węcżnje ſbożna bycz pola teho ſnjeſa!“

Dżowka niczo njemotmolwi. Ahwilu hladafche t njebieſam, a jako bę ſebi na to też to luboſne meſto, kiż ju wobdawaſche, połnje wobhladała, ſebi ſažo do iſtwy žadaſche.

Cziſche na noż wuſny. Na ranje pał ju macz ſo nahle we kožu poſbęhnycz widzeſche. „Maczerka,“ wona ſe ſwęcżatym wócżtom pocża, „nětko mje luby Bóh wola!“

Woblędnywſchi a klyſy pſcheliwajo macz dżowku ſapſchimny kiż ſo na nju ſeprijewſchi praji: „Njepłacz, maczerka, mój ſo njeđželimoj, jeno tu kuſchu khwilu ſo njewidżimoj, doniż ſa mnu nje pſchińdżeſch.“

Potom bę, jako bychu ju t njebieſam njeſli, hladanje dżęſche pſchezo wyſchiſche. „D ſym ſebi je rjane myſliła“, ręcżeſche, „ale tał kraſne, tał kraſne —“ a jako njemohlej wócżny do tuteje kraſnoſcże hladacz, jej ſandżeli a t temu ſnjeſej domoj dżęſche.

Liboſcż polępſchuje.

Pſched krotkim ſemrijety wodżer ſpomozetieſhe doma w Meinſtácze, ſ mjenom Robelt, raſ tónle podawł pomjedafche:

Do mojeho wuſtawa bu też mjeſ druhimi hólczęz na wotcżehjenje daty, kiż pſchi ſwojej ſaſatkocżi a bjeſbóžoſcżi ſwojim wuczerjam žaloſnje wjele hnęwanja a rudżenia cżimieche. Sedyn wot nich bęſche tehodla też raſ hólczęza, hdyż bęſche ſažo něſchto hórſche wobelchoł, kętro poſchwikał. Hólz njebęche, ſuby ſakubnywſchi, ani ſynka piſnył pſchi wſchęcż bolocżacz, bęſche pał, meſto ſo by ſwoju winu pónał, ſebi pſchedewſał, na tym wuczerju a na žylym wuſtawje ſo žaloſnje wjecżicż. Wo prawdže też bórſy w domſkim weheń ſczoži. Na ſbože ſo wohenja czaſa doſcż dohladachu a jón ſalachu. Nihto na tym njeđwelowafche, ſchto bęſche wohen ſaložił, a wſchitny radżachu domjazemu nanej Robeltej, ſo by hólzo, kiż ani naiſkabiſhego roſkacz a njepoſaſowaſche, ſudniſtwu pſchepodał. Dokelż bęſche ſa khoſtanje ſtary doſcż, budżiſche ſ najmjieſicha na lęto do jaſtwa pſchiſchoł. Dokelż pał Robelt jara derje wjedżiſche, ſo by wón ſ jaſtwa jako hotowy ſkóſnik wuſchoł a by na pſchezo ſhubjenny byl, wón wobſamkny, hiſchęje jedyn, a to nětko poſledni poſpnt ſ nim ſcżinicż. Wón hólza do ſwojeje ſtwy ſawela a drje khotnje, ale tola ſ luboſcju ſ nim ręcżeſche. Wón njebrožeſche ani njeſwarjeſche, ale jemu bjeſbóžoſcż ieho ſtutka poſuſa a jemu pſched wocżi ſtaji, kaſte žaloſnje ſrudne ſcżęhwki budżiſche jehoj

ſtutk ſa ſobu cżahnycz mohł, njebudżeſche-li Boža knada to ſa dżęwala. Tuta njewocżakana luboſcż a pſchecżelnoſcż wutrobu mlodeho ſkóſnika hnujieſche. Wón pſchida ſwój njęſtutk a póſna ſam, ſo ſo dlęje w tuthy wuſtawje czerpicż njemóže. Na to jeho nan na iſtwy dowjedże, w kotrejż męjeſche, wot wſchęcż druhich dżęczi wotdżęlenny, wotſacz, hacż budże wſcho dalſche wo nim wobſamknjene. To męjeſche ſa wucżinjene, ſo jeho pucż wot tam do jaſtwa póńdże. Kaſ dżiwaſche ſo tehodla, hdyż na tſecz i dżeń nan t njemu ſtupi a jemu ſdżęli, ſo je ſo jemu poradżilo, w druhim wuſtawje ſa njeho meſto namafacz. „Tam,“ nan rjekny, „hdyż nihto dale hacż domjazny nan wo twojim dotalnym žiwieniu niczo njewę, budżeſch hinaſche žiwjenje wjeſcż ſapocżecż a budżeſch ſ Bożej pomozy hódny, pętny cżlowjek. Chzeſch mi to ſlubicż?“ Duż hólczęz na ſwojej koleni padny a jemu to ſ wjele ſylſami ſlubi. Naſajtra jeho Robelt ſam do noweho wuſtawa dowjedże. Hdyż bęſchtaj pſched nana noweho wuſtawa dowjedženaj, pſchimny wón hólza ſa ruku a ſa njeho proſcheſche, jako budżiſche wón ſam jeho ſyn byl, a prajeſche: „Budżęje prawje pſchecżelny pſchecżiwo njemu, dha budże ſ njeho hiſchęje něſchto prawje hódne.“

Tajka domęra njewoſta njęſapłaczena. S telko njęſaſkuzenej luboſcju pſcheminjenny ſebi hólczęz pſchedewſa, wot nětko hinaſchi bycz! Bóh jeho dobre pſchedewſacze žohnowaſche, a hdyż bęſche we wuſtawje něſchto hódne nawuknył, bu pjeć lęť poſdżiſcho ſ najlępſchimi wopiſmami puſchęzenny. S Robeltom, kotrehoż ſa ſwojeho najwjetieſhego dobroczela czeſczeſche, je ſebi poſdżiſcho piſchęzo liſty piſał, też hdyż męjeſche ſam ſwój dom. Haj, hdyż poſdżiſcho raſ něſchto pienjeſ namrę, dżęł tychſamny na to nałoži, ſo ſwojej dwaj wuſtawaj a woſebje Robelta wopyta, kotrehoż luboſcż a domęra bęſche jeho pſched ſkaženjom wobkhowala a na prawe pucże dowjedka.

Wiſhelake ſ bliſka a ſ daloka.

— 28. januara bęſche 1100 lęť, ſo je kęžor Korla Wulki wumrjela. Wón ma wulke ſaſkuzby, woſebje wo roſſchęrienje kſcheſcżijaniſtwa a ſo je wón pokračowanju Muhamedaniſma mjeſu ſtajił. Hdyż wón njeby tał ſmużicze wuſtupił, by ſkónęnje meſto Win do rukow Turkow padnył. Wón je po prawym tón přeni woprawdżity kſheſcżijaniſki knjezeł, kiż je kſheſcżijaniſku myſł do luda njeſł. Wiſchi wſchęcż ſwojich ſtutkach cżujieſche ſo wón we ſkuzbje ſwojeho njebyſhego ſnjeſa.

— Konſervativna ſtrona je namjetowala, ſo by ſo ſawń po-wyſchenja pęſije ſa ſtatnych ſkuzobnikow a jich ſawoſtajenny, kotryż je w ſańdżenym lęcze do płacziwocżę ſtupił, też na tych pocżahowal, kotřiż ſu předy teho czaſa na wotpocżink ſchli a kotrychż ſaſtararjo ſu předy wumrjeli. Wobżarowacz je, ſo ſo wyſchnoſcż pſchecżiwo namjetej wupraji dla pomjetſcheny wudawtow. Nadżijomnje ſwoje ſtejniſchęzo w deputaziji pſchemęni, pſchetoż jow ſo jedna wo wotwobroczenie nuſy we ſwójbach a t temu durbja tu ſrędki bycz. Też wſchitke ſtrony ſejma ſo ſa tón namjet wuprajichu.

— Wot wunoſchka koſtrjanzoweho dnja ſa potrebnnych weteranow ſo dale 130 000 hriwnow roſdżęli a budża ſo ſ tym žadanja a próſtwy tajkich, kotreż ſo pſchi přenim roſdżęlennju njeſu dopjelnicż mohłe, nětko dopjelnicż móž.